

JOSEP BOU: *l'art de la fotografia*

SALVADOR RODÉS

Probablement, l'aparició de la fotografia hagi estat el fet més decisiu de la cultura contemporània. No solament ha canviat la nostra manera de percebre la realitat i les formes de coneixement d'aquesta, sinó també la relació amb nosaltres mateixos. I és precisament aquesta estreta relació de la imatge fotogràfica amb la realitat la que li ha negat sovint el seu estatus artístic i ha fomentat un malentès històric entre art i fotografia.

Ja des dels seus orígens, la fotografia, com a mitjà reproductor de la realitat, va alliberar la pintura de l'esclavitud del realisme i va iniciar així la seva singladura moderna. Mentrestant, la fotografia era relegada a les meres funcions documentals i els fotògrafs que se sentien artistes havien de demostrar-ho negant allò que la fotografia té de més intrínsec: la seva vinculació amb les formes de la realitat.

Sorgeixen així un seguit d'expressions, tècniques i moviments fotogràfics que no tenen altra finalitat que certificar l'existència d'una fotografia que pot ser considerada com a art, respecte a una altra que no ho és, emmarcada en les múltiples aplicacions dins la comunicació social

En aquest estèril, però interessant, debat s'inscriu l'obra de Josep Bou, no tan sols perquè, òbviament, utilitzi la fotografia com a mitjà creatiu, sinó pel fet que el seu treball al llarg de gairebé trenta anys reuneix expressions i conceptes que ens permeten fer una extensa gamma de valoracions, segons considerem les imatges des d'una estricta definició formal —en funció de la seva naturalesa tecnològica i del context en què

s'inscriu— o bé pel concepte i emoció estètica que transmeten, lluny de qualsevol intencionalitat documental.

Josep Bou ha demostrat el seu tarannà obert i experimental, tot situant-se just en el bell mig de la polèmica. D'una banda, evidencia el seu domini del llenguatge i de les tècniques fotogràfiques, aplicant-les en el seu treball professional en el camp de la moda i la publicitat, amb lloables resultats. I, d'altra banda, amb un continu esperit de recerca ha anat creant, paral·lelament, tot un discurs artístic en la seva obra més personal, aquella que seria catalogada —eufemísticament— d'autor. Definició que sembla deixar la resta de fotografies com si no fossin creades per ningú.

Aquesta desdibuixada línia que diferencia la fotografia aplicada de la d'autor es posa de manifest en la seva manera de fer. Un estil que podem reconèixer en els seus treballs professionals, i de manera més palesa i interessant en la seva obra més personal.

Tant l'una com l'altra ens mostren la personalitat de l'autor, que, molt sovint al llarg de la seva trajectòria, recorre a una temàtica comuna: la indagació de l'ésser a través del cos humà. El nu com a objecte pur i primigeni enfront de l'univers indeterminat i creatiu.

Si considerem que el més definitori en l'obra de tot fotògraf és determinat per l'objecte que fotografia i la manera de veure'l —la relació que hi estableix—, haurem de considerar que Josep Bou ha anat recreant a través del cos humà un model inabastable per copsar l'inconegut. L'imaginari de

l'ésser s'escapa no solament per la fugacitat de l'instant que enregistra la càmera, sinó per les múltiples fantasmagories que la seva presència provoca i suggereix a través de la intemporalitat que la fotografia propicia.

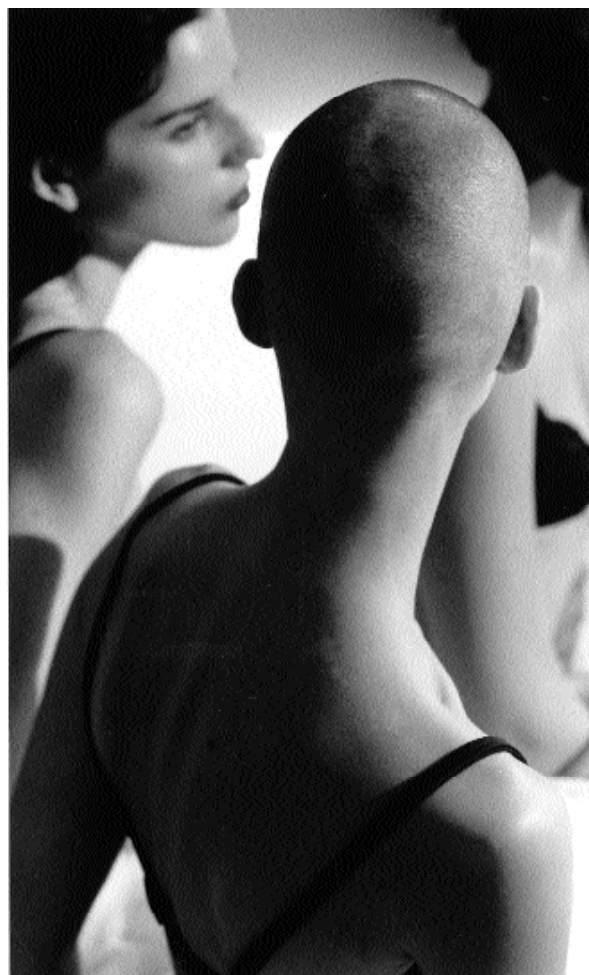
És en aquest espai indefinit —*l'horror vacui*— de la imatge que Josep Bou, com a demiürg, ens descobreix una altra realitat existent només en funció de la mirada, de la seva visió. Aquella resultant de l'experiència perceptiva entre l'objecte i el subjecte, la gènesi d'una creació que ens revela la imatge, més enllà del que les formes de la realitat representen. Allò que només podem sentir a través d'un acte afirmatiu, de contemplació i reconeixement al marge de la lògica, i que definim com a art.

JOSEP BOU va néixer a Igualada el 1950. El 1965 va iniciar-se en la fotografia i part de la seva formació va realitzar-se a Bèlgica, on va començar a experimentar imatges. Deu anys més tard, les seves càmeres ja havien recorregut mig món fent reportatges per a la premsa i el món editorial i documentals de 16 mm.

A partir de 1976 s'estableix a Barcelona, s'especialitza en moda i personatges i col·labora amb prestigioses publicacions espanyoles i europees. Fa investigacions de noves formes de comunicació, treballa amb els millors professionals i és responsable de les imatges de campanyes i editorials.

La seva personalitat fotogràfica es veu reflectida, de 1971 ençà, en múltiples exposicions i certàmens, en programes de ràdio i televisió, en els quatre llibres d'autor que té publicats, en premis tan prestigiosos com la medalla d'or del Festival de Nova York, en la seva condició de membre de diversos jurats, en els cursos i seminaris que ha professat, etc. etc.

Part de les seves obres fotogràfiques es troben en fons públics, museus i col·leccions

SALVADOR RODÉS (Barcelona, 1953) és periodista i editor. Col·labora en diversos mitjans de comunicació sobre temes culturals, i especialment de fotografia. Ha estat fundador i director de diverses revistes —*La Fotografia*, *Magazine FotoSistema*, *L'Agenda la Imatge*—. Ha estat també comissari de nombroses exposicions fotogràfiques. Productor editorial de diferents llibres d'autor, des de 1995 dirigeix l'editorial FOCAL, especialitzada en llibres de fotografia.

